SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1931 | 80. AARGANG

PLIGTEN TIL AT VÆRE MED OG UDBREDE SANDHEDEN.

Af Ældste Hugh Ireland, Redaktør af »Liahona«.

Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det blev gengivet til Jorden i disse sidste Dage, tilbyder hele Verden en sand Kundskab om Vejen til evig Frelse. Det er en Aabenbaring om Guds Hensigt med Menneskets Liv, og om den menneskelige Families evige Skæbne. Det er paa Grund af Mangel paa denne Kundskab, at der er saa megen Forvirring, Synd og Sorg i Verden. Dersom Guds Søn var hos os i Dag, kunde han med Sandhed sige, ligesom han sagde for 19 Aar siden: »I vil ikke komme til mig, for at I kan have Hvile«.

Hensigten med Kristi Evangelium er at gøre det muligt for hver Sjæl, der tilhører Adams Slægt, at opnaa Frelse. Ikke blot Frelse i en tilkommende Verden, men her og nu. Der er en Aabenbaring om de Love, der regerer det evige Liv, og ved at adlyde disse, kan vi alle bringes i Harmoni med Gud, vore Medmennesker og med Universet. For Synd og Sorg er Resultater af Overtrædelse af Guds Love, som alle er bygget paa fuldkommen Visdom og fuldkommen Kærlighed, og som har til Hensigt alle Menneskers evige Velfærd.

Evangeliet i dets Renhed og Fylde blev forkyndt af Guds Søn og hans Apostle i Tidens Fylde. De, som med et oprigtigt Hjerte adlød det, modtog derved en større Fylde af Lys og Glæde, end de nogensinde før havde erfaret. Deres Glæde og deres Overbevisning om Sandheden var saa stor, at mange af dem ansaa alle andre Ting som smaa og ubetydelige i Sammenligning med dette, og med Glæde viede de deres Liv til at forkynde det glade Budskab for andre. De evangeliske Lærdommes Skønhed og Kraft overgik de Lærdomme, som blev forkyndt af deres samtidige i en saadan Grad, at det vakte Misundelse og Modstand, der gav sig Udtryk i en vedvarende Forfølgelse, indtil de Hellige tilsidst blev besejrede, og det sande Evangelium blev borttaget fra Jorden i mange Hundrede Aar.

Med Gengivelsen af det sande Evangelium, for mere end Hundrede Aar siden, gennem Profeten Joseph Smith, blev Forbindelsen atter aabnet mellem Himmelen og Jorden, og Budskabet er kommet til Menneskenes Børn fra Himmelens Gud, helt siden den Tid. Evige Sandhedsprincipper er blevet aabenbaret. Principper, der tydeligt viser Livets og Frelsens sande Vej. I Stedet for Menneskenes stadigt skiftende Opfattelser har vi nu Guds aabenbarede Ord, der tydeligt forklarer Betingelserne for at erholde Frelse og Ophøjelse i Guds evige Rige. Tusinder har annammet det glade Budskab og er gaaet ud for at forkynde det for Jordens Nationer, uden Betaling eller jordisk Belønning, og Hundredetusinder har modtaget et Vidnesbyrd og har erholdt de samme uvurderlige Velsignelser. Det er af saadanne Folk, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sammensat.

Et stadigt voksende Virksomhedsomraade ligger saaledes foran Guds Hellige i disse sidste Dage. Det er deres Pligt at forkynde til deres Medmennesker den herlige Sandhed, at Herren har talet til Jorden paany og gengivet det sande Evangelium med alle dets tidligere Gaver og Velsignelser. De advarende Ord maa raabes til Verden, at Timen for Guds Dom nærmer sig, og at de, som ikke vil lytte til Evangeliets Kald til Omvendelse, vil gaa Fordømmelse i Møde. De, som er ligegyldige med Hensyn til denne Pligt og dette Ansvar, vil maaske senere til deres Sorg erfare, at mange Sjæle, som de kunde have haft en god Indflydelse paa, gennem deres Forsømmelse maa lide evige og uerstattelige Tab. Paa den anden Side, de, som trofast søger at

opfylde denne Pligt, vil finde, at de derved har vundet en evig Kærlighed og Taknemmelighed fra dem, som gennem deres Hjælp har opnaaet store Velsignelser.

Ethvert Medlem af Kirken skulde betragte det som en hellig Pligt at give af sin Tid, sine Midler og Talenter, for at fremhjælpe Herrens Sag her paa Jorden. Det er vanskeligt at forstaa, hvorledes nogen, som har Forstaaelsen af Frelsensplanens Længde og Bredde, kan afholde sig fra at gøre alt, hvad der staar i hans Magt for at den kan gaa i Opfyldelse. Den vidunderlige Maade, hvorpaa den sørger for alles Frelse, baade de levendes og dødes, af alle Aldre og af alle Slægter, skulde fremkalde Beundring og kærlig Opofrelse hos hver eneste Sjæl, som selv har faaet Kundskab om Sandheden.

Noget, der bør anspore hver eneste Sidste Dages Hellig, er disse Ord af vor Frelser: »Dette er min Gerning og min Herlighed, at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne for Aalborg og Aarhus Distrikt vil blive afholdt som følger:

Aalborg Distrikt 16., 18., 19. og 20. Oktober.
Aarhus Distrikt 23., 25., 27. og 27. Oktober.

ANKOMST.

Ældste Hans Larsen fra San Pedro, Kalifornien, ankom til Danmark den 22. September, og er beskikket til at arbejde i Odense Distrikt.

Vi byder Broder Larsen hjertelig Velkommen til den Danske Mission, og beder at Herren vil velsigne ham i hans Arbejde.

FORFLYTTELSER

Ældste Elvin C. Jørgensen er forflyttet fra Odense Distrikt til København, Ældsterne Victor D. Shurtliff og Francis R. Christiansen fra Odense til Aalborg Distrikt, Ældsterne Hyrum Dale Andersen, Floyd S. Petersen og Max R. Mitchell er

forflyttet fra Aarhus til Esbjerg Distrikt, Ældste Arthur J. Dent fra Aarhus til Odense og Ældste Gerald D. Burr fra Esbjerg til Odense Distrikt.

NYE HOVEDBESTYRELSER.

Som meddelt er der for kort Tid indsat Ledere for de forskellige Hjælpeorganisationer i Den danske Mission. Man har nu gaaet et Skridt videre ved at indsætte Hovedbestyrelser for de forskellige Organisationer. Hensigten er at fordele Ansvaret og Arbejdet paa flere Personer. Disse Hovedbestyrelser vil nu være ansvarlige for Arbejdets Fremgang indenfor deres respektive Organisationer og vil gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe og raade Funktionærerne i de forskellige Organisationer overalt i den Danske Mission. Det ideelle vilde være, dersom disse Bestyrelsesmedlemmer kunde tages fra forskellige Distrikter og Grene indenfor Missionen, men de lange Afstande og de uforholdsmæssig store Udgifter, som vilde være forbundet med stadige Rejser til Møder, umuliggør dette. Af praktiske Hensyn er derfor alle Medlemmer af Hovedbestyrelsen taget fra Københavns Gren.

Følgende Hovedbestyrelser indsat:

For den Kvindelige Hjælpeforening: Rachel S. Larsen, Præsidentinde; Cathrine Christensen, første Raadgiver; Thora Petersen, anden Raadgiver og Ingeborg Hansen, Sekretær.

For Søndagsskolen: Claude E. Bird, Forstander; Thorvald Bregentoft, første Assistent; Orson West, anden Assistent, og Oskar Nielsen, Sekretær.

For unge Mænds Forening: C. Henry Nielsen, Forstander; Valdemar Jakobsen, første Assistent; Aage Jensen, anden Assistent, og Enok Andersen, Sekretær.

For unge Kvinders Forening: Eva Mabel Giertsen, Præsidentinde; Valborg Johansen, første Raadgiver; Thyra Andersen, anden Raadgiver.

For »Primary« Organisationen: Lillian L. Larsen, Præsidentinde; Mary P. Andersen, første Raadgiver; Magda Nielsen, anden Raadgiver, og Krista Dietz, Sekretær.

For de genealogiske Foreninger: Hans N. Ogaard, Formand, og Emmy Andersen, Sekretær.

Det er vor Bøn, at disse Hovedbestyrelser maa blive til Velsignelse og være i Stand til at hjælpe Arbejdet indenfor den Danske Mission.

Holger M. Larsen.
Missionspræsident.

ODENSE DISTRIKTS EFTERAARSKONFERENCE.

Odense Distrikt afholdt Efteraarskonference Søndag den 27. September. Møde blev afholdt Kl. 7 Aften. Til Stede var, foruden de Missionærer der hører til Distriktet, Missionspræsident Holger M. Larsen, Søster Rachel S. Larsen, Præsident for Missionens Kvindelige Hjælpeforeninger, Søster Lillian L. Larsen, Leder for Missionens »Primary« Organisationer og Ældste C. Henry Nielsen, Leder for de Unge Mænds Foreninger i den Danske Mission.

Mødet blev ledet af Distriktspræsident E. Rushton Christensen. Interessante Emner blev behandlet af Missionspræsident Holger M. Larsen, samt Ælsterne Elvin C. Jørgensen E. Rushton Christensen. Søster Lillian L. Larsen sang en Solo. Til Stede var 30.

Mandag blev der afholdt et meget interessant Missionærmøde, og om Aftenen holdt Præsident Holger M. Larsen et illustreret Foredrag over Emnet »Utah — Amerikas Schweiz«. Til Stede var 50.

C. H. N.

ESBJERG DISTRIKTS EFTERAARSKONFERENCE.

Esbjerg Distrikts Efteraarskonference tog sin Begyndelse Fredag den 2. Oktober Kl. 8 med en vellykket Koncert, den første Koncert som nogensinde er blevet afholdt i Esbjerg Gren. Til Stede ved Koncerten var 98.

Lørdag Aften afholdt Præsident Holger M. Larsen et illustreret Foredrag om Utah. De smukke kolorerede Billeder vakte stor Interesse. Til Stede var 66.

Konferencen fortsattes Søndag den 4. Oktober med Møder Kl. 10, 2 og 7. Til Stede var foruden Distriktets Missionærer, Missionspræsident Holger M. Larsen, Søster Rachel S. Larsen, Præsident for de Kvindelige Hjælpeforeninger i den Danske Mission, Ældste C. Henry Nielsen, Leder for de Unge Mænds Foreninger i den Danske Mission, Søster Lillian L. Larsen, Leder for Missionens »Primary« Organisationer og Søster Eva Mabel Giertsen, Redaktionssekretær for »Stjernen«, og Leder for de Unge Kvinders Foreninger i den Danske Mission.

Meget interessante Emner blev behandlet af Missionærerne, og gode Raad og Instruktioner blev givet af Mis-

sionspræsident og Søster Larsen. Til Stede ved Søndagens Møder var henholdsvis 64, 55 og 69.

Mandag og Tirsdag blev der afholdt Missionærmøder. Mandag Aften blev der afholdt Grensmøde, og efter Grensmødet afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en meget vellykket Basar.

E. M. G.

LOKALT MISSIONSARBEJDE I ESBJERG.

Søndag den 20. September 1931 blev der organiseret en Skrifteforening i Esbjerg Gren. Medlemmerne kastede sig med Iver ind i det nye Arbejde, og den følgende Lørdag tog saa mange som kunde en Tur til Varde, en lille By omtrent 30 Km. fra Esbjerg. Nogle cyklede derhen, andre kørte i en Bil.

Da de kom til Varde, inddeltes de i Distrikter, og alle gik ud for at uddele Skrifter. I Løbet af Eftermiddagen blev der uddelt omtrent 300 Skrifter og mange Hæfter. Overalt hvor der var en Anledning til det, blev det bekendtgjort, at der blev afholdt et Friluftsmøde om Aftenen.

Friluftsmødet blev meget vellykket. Omtrent 200 opmærksomme Tilhørere var til Stede, og omtrent 300 Skrifter blev omdelt efter Mødet.

Vi ønsker at lykønske de Hellige i Esbjerg med deres gode Arbejde, og lover dem Fremgang dersom de vil fortsætte med deres Arbejde.

L. B. T.

DØDSFALD.

Søster Frida Maria Sophia Ohlsen, Medlem af Haderslev Gren, Esbjerg Distrikt, døde Mandag den 28. September 1931. Begravelsen blev afholdt følgende Fredag.

Begravelseshøjtideligheden begyndte i Hjemmet, hvor Sangen »Lad os ile« blev afsunget. Der var derpaa Bøn ved Ældste Leslie P. Jensen. Baaren blev derpaa ført til Kirkegaarden, og 6 Missionærer, som alle havde virket i Haderslev Gren, bar Baaren. Ved Graven sang man Sangen »Nærmere Gud, til dig«. Der var Bøn af Distriktspræsident Levi B. Thorup, hvorefter Missionspræsident Holger M. Larsen talte om vor Søsters Trofasthed i at leve Jesu Kristi

Evangelium, og opmuntrede de som var til Stede til at følge hendes Eksempel og leve deres Liv saaledes, at de vilde blive i Stand til at nyde hendes Selskab paa den anden Side. Sangen »Dejlig er Jorden« blev sunget, hvorefter Graven blev indviet af Præsident Holger M. Larsen.

Vi beder at Herren maa velsigne denne vor Søsters Familie og Venner, og beder at de maa finde Glæde i Erindringen om hendes Liv.

L. B. T.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR NOVEMBER.

Nadververs:

Ydmyg, med Ærbødighed,
Bøj dit Hoved stille ned.
Du Forløste, tænk paa mig,
Tænk, hvad jeg har lidt for dig.

Korlektie:

Joh. 14. Kap. 26. Vers:

»Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

1. November: Hvad Visdomsordet betyder for mig.
8. November: Fortæl i Korthed, hvad Frelseren forkyndte for Nephiterne under sit Besøg paa det amerikanske Fastland.
15. November: Profeten Elias' Mission.
22. November: Hvad betyder de ti Bud for os i Dag?
29. November: Hvorfor er aandeligt Mod saa nødvendigt?

MEDDELELSE.

Som man vil se, er der ingen Lektier for sidste Søndag i Oktober. Dette er paa Grund af Efteraarskonferencerne, som næsten alle finder Sted i Oktober Maaned.

MENNESKETS BRODERSKAB.*

Helt siden Kain gav sit velkendte Svar paa Guds Spørgsmaal: »Hvor er Abel, din Broder?« har Mennesket debatteret denne Udtalelse: »Er jeg min Broders Vogter?« Begge Sider af Spørgsmaalet er blevet forsvaret. Nogle paastaar, at deres Hovedpligt er at sørge for sig selv. Dersom de er i Stand til at sørge for deres nærmeste Paarørende, mener de, at de gør nok. Andre hævder den Idé, at alle Mennesker har Pligt til at interessere sig for alle andre. De mener, at dersom Lykken har begunstiget en, saa at han har været i Stand til at undgaa Livets Modgange, skylder han Menneskeheden at give en hjælpende Haand til dem, som er mindre heldige. Det er ikke vor Hensigt her at diskutere dette Spørgsmaal, men at fremsætte de Sidste Dages Helliges Syn paa det. Uanset, hvorledes vore personlige Følelser er i denne Sag, er der hos os alle noget, som vækker den dybeste Respekt for dem, som tjener.

Er der nogen, der virkelig kan være en Kristen og ikke tro, at han er sin Broders Vogter? Naar vi tilbeder Jesus, tilbeder vi en, hvis hele Liv var et Liv i Tjeneste. Efter hvad Skriften fortæller var alt, hvad han gjorde paa denne Jord, at tjene sin Gud og sine Medmennesker. »Du skal elske din Næste som dig selv,« fortalte han os, og dette er det næststørste Bud i Loven. Kristendommens Grundvold er bygget paa Kærlighed og Tjeneste. Noget af det, der mest præger en religiøs Mand og Kvinde, er en aktiv Vilje til at sørge for andres Velfærd.

De Sidste Dages Hellige staar ikke tilbage for nogen i en bogstavelig Anerkendelse af dette store Bud. »De Sidste Dages Hellige maa lære,« siger Brigham Young, »at deres Brødres Interesser er deres egne Interesser, ellers kan de aldrig blive frelst i Guds celestiale Rige.« Vi lærer, at vi skal være personlig interesserede, naar vi hører, at der er Syge, Vildfarne, Trængende eller Lidende i vor Midte, uanset hvem de end er; thi som Kristus sagde: »Thi dersom I elsker dem, som elsker eder, hvad Løn have I da? Gør ikke ogsaa Tolderne det samme? Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad stort gør I da? Gør ikke ogsaa Hedningerne det samme?« (Math. 5: 46—47.)

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, den 18. Oktober.

Lad os i Korthed nævne nogle af de Lærdomme, vi har i vor Kirke, og som fremstiller Idéen om »Menneskets Broderskab«, saaledes som den fremgaar af Kristi Lærdomme. For det første tror vi, at Jordens Indbyggere er Guds virkelige Børn, der er sendt til Jorden for at faa Legemer og for at nyde det jordiske Livs Velsignelser. Vi tror derfor, at vi virkelig er Brødre og Søstre og skulde opføre os derefter. Kirken er gaaet saa vidt i denne Sag, at vi er gaaet til det Skridt at sætte »Broder« og »Søster« foran Kirkens Medlemmers Navne. Vor Kirke lærer endvidere, at Evangeliet blev sendt til Jorden for at frelse Menneskeheden. Følgeligt har alle, som har annammet det, en Forpligtelse til at forkynde det videre og udbrede Sandheden til alle Mennesker. Vort Missionssystem er et Resultat af denne Tro. Mange af Kirkens Mænd og Kvinder giver to eller tre Aar af deres Liv for at virke som Missionærer uden nogen Løn eller Betaling og paa egen Bekostning. De gaar til alle Dele af den civiliserede Verden med deres Budskab. Deres Familier hjemme gør store Opofrelser for at hjælpe Missionærerne finansielt. I mange Hjem medfører denne Opofrelse, at de maa gaa foruden mange af Livets Fornødenheder.

Denne Opfattelse, som Kirken har af »Menneskets Broderskab«, gør alle Medlemmer til alle andres Tjenere. Man venter, at alle, som paa nogen Maade kan, skal tjene deres Medmennesker i en eller anden Stilling, og Tusinder af Biskopper, Lærere og Ledere tjener Gud og deres Medmennesker, fordi de ønsker at hjælpe Menneskeheden. Vor Kirkes Historie har talrige Eksempler paa, at der er blevet givet frivillig Tjeneste til Fordel for Menneskeheden. Den Aand, der er i Kirken, fylder Medlemmerne med et Ønske om at give af sig selv til andre. De Motiver, som staar bag Tiende og Fasteoffer, er ledet af den samme Tanke.

Erfaring har imidlertid vist, at de, som tjener andre, i Almindelighed selv faar større Fordel af det end dem, som de søger at hjælpe. »Den, som vil blive stor iblandt eder, han skal være eders Tjener, og den, som vil være den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl.« (Math. 20: 26—27.)

Sandere Ord er aldrig blevet udtalt, thi den, der tjener, vinder Venner, udvikler Talenter, opdager Anledninger til at vokse, overvinder Hindringer og opnaar talrige andre

Fordele, som aldrig vilde komme til ham paa nogen anden Maade. Han gør sig selv stor. Desuden bliver han berettiget til Guds Aand og Vejledning, naar han tjener Menneskeheden som en Herrens Tjener, og dette er mere værdifuldt for ham, end han kan være i Stand til helt ud at forstaa. Og dog vejleder Evangeliets Aand ham til ikke at tænke paa sig selv, medens han udfører sine Pligter, men til at tænke først paa sin Næstes Velfærd. Broderskabets Aand skulde gennemtrænge hele hans Arbejde. Personlig Udvikling kommer først i anden Række, skønt det er en naturlig Følge.

De Sidste Dages Hellige véd, at de er deres Brødres Vogtere.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

18. Oktober.

SALOMON.

Salomons Regering er Hebræernes Glansperiode. I de 40 Aar Salomon sad paa Tronen, voksede Kongeriget indtil det var kendt overalt paa den da kendte Verden. Han byggede Byer, hans Flaade sejlede paa Havene, og for sig selv og sin Familie byggede han et stort Palads, og han udvidede sit Rige.

Det mest karakteristiske ved Salomon var hans Visdom. Men saa stor denne end var, siser Salomons Liv og Regering os, at Visdom er ikke nok til at frelse en Mand og heller ikke til at bringe en Regent Lykke. Uden Tvivl er den største Bedrift under Salomons Regering hans Opførelse af Guds Tempel. Historien om dettes Bygning er næsten som en Roman eller et Under.

Regenten af Hiram, en Nabokonge, som ejede Libanons Skove, leverede Cedertræet til Salomon. Læg Mærke til det Billede, som er udmalet af Templets Bygning i 1. Kongernes Bog 5: 13—18.

Tænk paa hvilken vidunderlig Organisation, der maa have været til Stede for at fuldføre dette store Værk, og med en saa stor Arbejderskare. Nu i vore Dage konstruerer Ingeniørerne og Bygningsherrerne større Bygninger, men de staar ikke overfor en Organisation af en saa enorm Menneskeskare, fordi vi nu har Maskinkraft til en stor Del

af Arbejdet. Problemet om Føde, Klæder og Sundhedsspørgsmaal med Hensyn til en saadan Skare kræver stor Lederevne, og det vilde det endogsaa gøre i Dag med alle vore moderne Hjælpemidler. Hvad maa det ikke have krævet paa den Tid, særlig naar vi tænker paa at Arbejdet varede i 7 Aar.

Det Billede som Ordene udmaler for os i Kongernes Bog Kap. 6 skulde blive studeret nøje af alle, fordi vi gennem et saadant Studium kan faa fat i mange af de vidunderlige Ideer, som den Gang blev praktiseret. En interessant Ting at lægge Mærke til er den Opofrelse hvormed Salomon prydede Templet, da disse Rigdomme vilde have styrket hans Position yderligere, dersom han havde brugt dem til at opnaa jordisk Magt. I skulde alle læse om Indvielsen af Templet, som staar fortalt i Kongernes Bog Kap. 8. Læg Mærke til den Ydmyghed som Salomon er i Besiddelse af og som giver sig Udtryk i hans Bøn. Hvis han altid havde benyttet sin store Visdom, som i denne Bøn, vilde den sidste tragiske Del af hans Liv aldrig være oprundet.

Det Spørgsmaal der kommer til os alle efter dette Studium er; »Hvorfor skal der være Templer?« Udtrykket Tempel, forklarer Dr. Talmage, betyder en Bolig for Guddommen. Allerede meget tidligt begyndte Israel at bygge Helligdomme til Guds Ære, det første allerede under deres Ophold i Ægypten, da Tabernaklet kun var et Telt. Efter hvad Dr. Talmage forklarer, var der to andre Telte opsat som Tabernakler før Salomons Tempel blev bygget, til hvilket saa Pagtens Ark blev ført. Der er vedblivende, i denne Husholdning blevet givet Aabenbaringer, hvori Templernes fulde Hensigt er blevet forklaret, og vi er derfor blevet et stort tempelbyggende Folk.

I vore Templer bliver »Børnenes Hjerter vendt til Fædrene og Fædrenes til Børnene« gennem Ordinancer for de levende og døde. Mennesker, som bliver gift i vore Templer ved Præstedømmets Magt og Myndighed, er beseglede for Tid og Evighed, og deres Børn er ogsaa beseglede til dem i Evigheden. Disse Ordinancer med Besegling er vort Haab for at fortsætte Slægtskabsforbindelsen efter Døden. Mennesker, som dør uden at have haft det Privilegium at blive døbt ind i Jesu Kristi Kirke, med guddommelig Myndighed maa ikke destomindre have denne Ordinance udført for

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

DET GAMLE — DET NYE.

Det er en historisk Kendsgerning, at alt Nyt, det være sig indenfor det tekniske, videnskabelige eller religiøse Omraade, til at begynde med altid møder en vis Grad af Modstand og Tvivl. Nye Veje, nye Metoder, nye Fremgangsmaader, nye Tanker og Ideer modtages som Regel med en vis Skepsis, ja, støder næsten altid paa en metertyk Mur af Fordomme, Overleveringer og Traditioner, som det er uhyre vanskeligt at overstige eller rydde af Vejen, og Forsøg i denne Retning har ofte faaet katastrofale Følger.

Saaledes har det været fra Tidernes Morgen, men er dog ikke derfor fyldestgørende Bevis for, at det gamle, traditionsbundne, fra Slægt til Slægt nedarvede er det eneste rigtige, det eneste ufejlbarlige. Tvertimod har vi i Historien mangfoldige Eksempler paa, at det, som var god Latin for 20—30 Aar siden, duer ikke i Dag. Tiden staar ikke stille, vi maa følge med. Man kan stritte imod for en Tid, men Dagen kommer, hvor Skrankerne falder og man vil være i Stand til at se, at man kæmper forgæves mod Fremskridt og Udvikling.

Hvorledes vilde der have set ud omkring os i Dag, dersom vi f. Eks. med Held havde kunnet modsætte os det 19. og 20. Aarhundredes vidunderlige Udvikling? Vi vilde have været mere end 100 Aar tilbage, uden Jernbane, uden Dampskibe, uden Elektricitet, Telefon, Telegraf, for blot at nævne nogle af de vigtigste Fremskridt. Og hvorledes vilde vi som Medlemmer af denne Kirke have været stillet, dersom vi ikke havde modtaget Sandheden, da den blev os tilbudt, men havde sagt: »Det gamle er godt nok for os«? Vilde vi da ikke nu være omgivet af et middelalderligt Mørke?

Om noget Folk paa Jorden tror paa Fremskridt og Ud-

vikling, ikke alene i dette Liv, men ogsaa i det tilkommende, da er det os som Sidste Dages Hellige, grundet paa den Kundskab, vi har modtaget angaaende den menneskelige Tilværelse, Guddommen og Frelsensplanen. Skulde vi da være saa taabelige at forhale eller sætte Bom for vor egen Udvikling ved at blive staaende ved det Gamle? Nej, vi maa fremad, thi vi erholder ikke Frelse hurtigere end vi modtager Kundskab.

Evangeliet forandres ikke, det er altid det samme, men Studiet af dette kræver nu og da anvist nye Veje, Metoder og Fremgangsmaader, for derigennem hurtigere og lettere at erhverve os fuldkommen Kundskab om dets frelsende Principper.

Dette skaber endvidere Modtagelighed for Aanden af Arbejdet, foraarsager, at vi ser alt i et klarere Lys, og sætter os i Stand til altid at vælge det rigtige.

Thorvald Bregentoft.

(Fortsat fra Side 471).

sig af de levende. Paa samme Maade er det man besegler Mand og Hustru til hinanden, ligesaa Forældre og Børn, som har været nægtet Privilegiet og er gaaet bort.

Dette Arbejde for de døde i vore Templer er et stort Kærligheds Arbejde. Det udviser den smukkeste Type paa Idealisme, Tro og Opofrelse af de levende. De paatager sig her, efter eget Initiativ, at prøve paa at frelse deres Afdøde, som de aldrig har kendt, og om hvem de ikke kender stort andet end Navnet, Fødselsdagen, Dødsdagen, Datoen de blev gifte og maaske deres Børns Fødselsdage. Alligevel har et omhyggeligt Studium gjort det muligt, at mange, baade i Amerika og i Europa har været i Stand til at faa udført et stort Arbejde for deres døde i Templerne. Det genealogiske Arbejde er vokset saa enormt, som et Resultat af vor Kirkes Medlemmers store Interesse for dette Arbejde

Vore Kirker, hvor vore Medlemmer mødes for at tjene Gud og for at lære om ham, er Scenen for en storslaaet Aktivitet hver Dag, og flere Timer hver Dag. For at bogføre og for at holde Orden paa alt dette er vore Templer travlt beskæftiget til langt hen paa Natten flere Dage om Ugen. Visdommen i et Tempelægteskab vil tale for sig selv

til enhver tænkende Sidste Dages Hellig. Unge Mænd og Kvinder, som agter at indgaa Ægteskab, ser hvor sjældent det sker, at Mennesker, som er gifte i Templet bliver skilt, hvorimod Skilsmissernes Antal er frygtelig stort mellem Ægteskaber stiftet af den borgerlige Autoritet.

De Sidste Dages Hellige har bygget ni Templer. Syv eksisterer og bliver brugt i Dag. De første to, nemlig Kirtland Tempel og Nauvoo Tempel blev ødelagte under Forfølgelserne. De nuværende Templer er i Logan, Manti, St. George og Salt Lake City i Utah og Cardston Alberta, Canada, Honolulu og Mesa, Arizona.

SPØRGSMAAL.

1. Hvorfor byggede Salomon Templet?
2. Hvad var særligt at bemærke ved Indvielsestjenesten af Templet?
3. Hvor mange og hvor har De Sidste Dages Hellige bygget Templer?
4. Hvilke af disse bliver brugt nu og i hvilken Hensigt?
5. Hvorfor tror du at alle Sidste Dages Hellige skulde blive gifte i Templet?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

8. November.

MIRAKLET VED DEN SMUKKE PORT

Lige efter, at Jesus var faret til Himmelen, blev et af hans Løfter opfyldt. En Hjælper, en Trøster, kom for at velsigne hans Apostle, og denne Trøster var den Helligaand. Ogsaa i Dag hjælper han enhver, der ønsker hans Hjælp. Peter, Jakob og Johannes og de andre Apostle vidste, at han vilde komme, for Jesus havde lovet det, og de troede paa ham.

En Dag, da Peter og Johannes var paa Vej til Templet, skete der noget mærkeligt. Naar der sker noget mærkeligt, hvad plejer Folk saa at gøre? Naar en Dreng eller en Mand kommer til Skade paa Gaden, løber alle Mennesker hen for at se, hvad der i Vejen. Ogsaa paa denne Dag kom der en til Skade og blev hjulpet, og de Mennesker, som saa det, kaldte det et Mirakel. Det var omtrent Klokken Tre om Eftermiddagen, og der var mange Mennesker paa Vej til Templet for at bede, og mellem disse var en lam Mand. Han var meget fattig, og han kunde slet ikke gaa, hans Fødder og hans Ankler var saa bløde, at de slet ikke

kunde bære ham. Han havde aldrig været i Stand til at gaa, heller ikke da han var et lille Barn; han maatte altid have nogen til at hjælpe sig, og hans Venner var venlige nok til at bære ham til Templets Port hver Dag, og der sad han og holdt sin Haand ud og bad om Almisser.

Der var mange Porte, som ledte ind til Templet, men een af dem var smukkere end de andre. Den var saa høj som en Flagstang, og dens to Døre var meget brede. Den var lavet af skinnende Sten og prydet med mange Figurer. Den stod paa den østlige Side af Templet og blev kaldt den smukke Port.

Til denne Port blev den lamme Mand baaret, og gennem denne Port kom Peter og Johannes paa deres Vej til Templet. Da de kom nær til ham, holdt den fattige Mand sin Haand ud, og Peter og Johannes standsede. De havde ingen Penge at give ham, men de kendte en anden Maade at hjælpe ham paa. Peter og Johannes saa paa ham, som om de vilde se ind i hans Sjæl og sagde: »Se paa os.« De ønskede at se, om den lamme Mand troede paa, at de kunde hjælpe ham. Han saa paa dem, for han vidste, at de kunde hjælpe ham. Saa sagde Peter: »Sølv eller Guld har jeg ikke, men det, jeg har, vil jeg give dig. I Jesu Kristi Navn, rejs dig op og gaa.«

Og Peter tog den lamme Mands højre Haand og hjalp ham op, og straks følte den lamme Mand en ny Kraft i sine Ankler, og han rejste sig og begyndte at gaa, som han aldrig før havde kunnet. Han gik op ad Trapperne med de to Apostle, og idet han jublende priste Gud, gik han ind i Templet sammen med dem. Mange af de Mennesker, der var i Templet, kendte ham, for de havde set ham blive baaret dertil, og de havde set ham hver Dag siddende ved Porten og bede om Almisser, og de undrede sig meget. Da Peter og Johannes og den lamme Mand kom ud af Templet igen, samlede der sig en stor Skare om dem; de stod alle stille og saa paa den lamme Mand, og maaske hviskede de til hinanden: »Hvorledes er dog dette sket? Kan dette virkelig være den lamme Mand, som sad ved Porten?« Saa sagde Peter: «I Mænd af Israel, hvorfor stirrer I saadan paa os? Hvad undrer I Eder over? Tror I, at vi kunde faa denne Mand til at gaa? Nej, vi kunde ikke. Det var vor Gud, som gjorde det.«

»Gud i Himmelen har herliggjort Jesus. I kendte Jesus Kristus. Det var Eder, som var grusomme mod ham og

dræbte ham. Men han er opstaaet, og det er paa Grund af Tro paa hans Navn, at denne Mand er blevet helbredet. Se paa ham. Han troede paa Jesus, og for hans Tros Skyld har Gud helbredet ham. Og nu, mine Brødre, jeg ved, at I ikke forstod disse Ting før, men nu forstaar I; derfor, omvender Eder, tro paa Jesus Kristus og Gud, hans Fader, og I vil blive lykkelige.«

Og Hundreder af Mennesker lyttede til Peters Ord, og de sagde: »Vi er bedrøvede, tilgiv os og hjælp os. Vi tror ogsaa paa Jesus Kristus og paa Gud, hans Fader.«

Saa blev de Medlemmer af Jesu Kristi Kirke og blev lykkelige.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

8. November.

DELINGEN AF KONGERIGET

Ingen kan læse Israels Historie uden at føle sig bedrøvet over Folkets Vildfarelser. Deres Historie begynder med det vidunderlige Løfte, der blev givet til Abraham, at gennem hans Sæd skulde alle Folk paa Jorden blive velsignet. Sommetider synes det, at Israels Børn snarere søgte at forhindre dette Løfte i at gaa i Opfyldelse, end at de hjalp Herren med at holde det. Man skulde synes, at de vilde have været saa taknemmelige for alle de guddommelige Velsignelser, de havde modtaget, at de paa Salomons Tid vilde have haft Styrke nok til at blive Guds trofaste Folk for evigt. Det vilde blive ventet, at en Nation, hvis Historie indeholdt saadanne Begivenheder som Frelsen fra Ægypten, Vandringen gennem Vildnisset, Lovgivningen, Nationens Genoprejsning, Kongerigets Magt og Glans under David og Salomon, vilde aldrig glemme den Kraft, som havde hjulpet den. I vore moderne Lande er Minderne om saadanne Glansperioder holdt i Live, fordi vi i de Tiders Ledere finder Idealer, som vi er stolte af at mindes. I det gamle Juda og Israels Rige havde man ikke den samme Mening om at opbevare Kundskaben om de store historiske Begivenheder. Kun Profeterne synes at have forstaaet den fulde Betydning af Historien, og de var meget ivrige for at minde Folket om den storslaaede Skæbne, der var blevet dem til Del, og at minde dem om deres Fader i Himmelen, hvis Ønske det var at opfylde det Løfte, han havde givet deres Forfædre. Under Salomon begyndte Løftet at blive opfyldt

paa en vidunderlig Maade. Rigets Ry blev spredt over hele den da kendte Verden. Salomons Indflydelse mærkedes overalt. Hans Folk var sunde og lykkelige og var oprigtige i deres Tilbedelse af Jehova — indtil Salomon selv misbrugte den Visdom, med hvilken Gud havde velsignet ham, til at fuldføre en politisk Alliance gennem Ægteskab med en indflydelsesrig Nabokonges Datter. Hvis han i Stedet havde benyttet sin Visdom til at studere sit Folks Historie, vilde han have opdaget utallige Exempler, som vilde have faaet ham til at indse Taabeligheden af en saadan Handling. Alliance med Nabokonger havde altid ført til, at Israel havde glemt Jehovah og var gaaet over til Afgudsdyrkelse. Dette havde været en Kendsgerning i Ægypten, og det blev en Kendsgerning i det forjættede Land, da Indbyggerne glemte Jehovas Befalinger og begyndte at blande sig med Nabofolket, hvilket var imod Jehovahs Vilje. Alliancen med Jehovah er den eneste betryggende Alliance. Alliancer med Folk, hvis Gudsbegreber og Livsanskuelser er falske, vil altid bringe Sorg og Utilfredshed. Resultatet af Salomons Fald fortælles bedst i 1. Kongernes Bog, Kap. 11. Læg særlig Mærke til Vers 4 og 5, som fortæller om, hvorledes Salomon tabte sine Krav om Velsignelser fra Gud. Versene 9 og 13 er ogsaa vigtige, fordi de profeterer om den bedrøvelige Fremtid for Salomons Kongerige. Fra det 16. Vers og til Slutningen af Kapitlet opdager man særlig interessante Detailler, som beskriver Begivenheder, som følger lige efter, at Guds Aand havde forladt dem. For en kort Tid hylder alle Stammerne Rehabeam som Konge, men paa Grund af sin egen Taabelighed foranledigede han selv, at 10 af Stammerne gjorde Oprør mod ham, anført af Jeroboam. I skulde læse det 12. Kapitel af 1. Kongernes Bog for rigtig at forstaa Grunden til dette Oprør. (Se ogsaa 1. Sam. 8. Kap.)

Derefter fulgte, at Jeroboam overtog Ledelsen af de 10 Stammer, og Delingen af Kongeriget var komplet. Det er interessant, omend sørgeligt, at se en Nation vokse til saa stor Magt og Ære som den gjorde under David og Salomon, og saa se den delt under en anden Konge, som ikke havde arvet sin Faders Visdom.

Et saadant Studium vilde være værdiløst, hvis vi ikke var i Stand til at opdage noget deri, som kunde udvikle os og hjælpe til at forhindre, at vor egen Nation led den samme Skæbne.

Spørgsmaal.

1. Hvilken Taabelighed og Synd begik Salomon, som saaledes forandrede Israels Historie?
2. Hvad bestemte Herren sig til at gøre med Kongeriget paa Grund af Salomons Synd?
3. Hvilken særlig Begivenhed var Skyld i, at de 10 Stammer gjorde Oprør?
4. Hvem advarede Israel, da de ytrede det Ønske at faa en Konge?
5. Hvorledes forudsagde han deres Skæbne?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

Søndag den 18. Oktober.

TRØSTEREN KOMMER.

Sidste Gang hørte vi om, hvorledes Jesu Disciple gik i Jerusalem og ventede paa, at Jesus skulde holde sit Løfte og sende dem en Trøster, som skulde være hos dem altid. Denne Gang skal vi høre om, hvorledes Jesus holdt dette Løfte.

Mens Disciplene gik der og ventede, kom der mange Mennesker til Jerusalem. De kom for at overvære en stor Fest, en Fest, som hed Pinsen. Netop paa denne Festdag lige 10 Dage efter, at Disciplene var kommet til Jerusalem kom Trøsteren, som Jesus havde lovet. De sad sammen i et Værelse og pludselig hørte de en Lyd fra Himmelen. Den kom som en mægtig Kraft med den Helligaand. De blev alle pludselig forandrede, de blev fødte til en ny Verden. De var stærkere Forkæmpere for det Rette, end de nogensinde før havde været, og de talte i andre Tungemaal, som var kendte af andre Mennesker.

Udenfor det Hus, hvor Apostlene befandt sig, vandrede Tusinder af Mennesker frem og tilbage. Andre var i deres Huse og andre igen i Templet. Da disse hørte om den nye Kraft, der var kommet, kom de i store Skarer til Huset, og de sagde til hverandre: »Hvad er dette? Disse Mænd er ikke fra vort Land, og alligevel kan vi forstaa, hvad de siger til os. Det er mærkeligt. Hvad mon det skal betyde?« Og Peter. som havde været til Stede, da Soldaterne førte Jesus bort, stod nu op. Han var som en ny Mand, han var født paany, han var ikke mere bange for Soldaterne eller for

Præsterne, og han sagde med høj Røst: »En stor Velsignelse er kommet til os. Det er en Velsignelse, som vor Gud og hans Søn har lovet os. Det er Guds Aand, som er kommet for at styrke os. Lyt til mig, og jeg vil fortælle Eder, hvad I har gjort. I har dræbt Jesus, Eders Ven, som velsignede Eder og underviste Eder. Men han er opstaaet igen og er gaaet hjem til sin Fader. Det, som I har set, er den Helligaand, som er kommet fra Gud for at hjælpe os.« Da Menneskene hørte dette, vidste de, at Peter havde Ret, og mange angrede, hvad de havde gjort, og raabte: »Mænd og Brødre, hvad skal vi gøre?« Og Peter sagde til dem: »Omvender Eder og lader Eder døbe i Jesu Kristi Navn, og I skal faa den Helligaands Gave. Dette Løfte er givet til Eder og Eders Børn og til alle Mennesker, saa mange som vor Gud og Fader vil kalde.« Da de hørte dette, sagde de: »Vi angrer, hvad vi har gjort. Døb os.« Og Apostlene døbte mange Mennesker ind til Jesu Kristi Kirke. De lyttede til Peters og hans Brødres Ord, de elskede hinanden som en stor Familie af Brødre og Søstre, og de mødte ofte tilsammen. De, som havde Penge, gav til dem, som ingen havde, de bad sammen og tog Nadveren sammen; de var i Sandhed lykkelige. De priste Gud og hjalp hinanden, for de havde alle modtaget den nye Kraft, den Helligaands Gave.

Og enhver af os maa faa den ogsaa. Efter at vi bliver døbt, er der en eller anden god Ældste, som velsigner os og giver os den. Og vi vil blive stærke ved Hjælp af denne Kraft fra vor Fader i Himmelen.

MISSIONÆRAANDEN.

(Af Ældste Mark B. Garff, Præsident af Aarhus Distrikt.)

»Men se, i de sidste Dage, netop nu, medens Herren begynder at fremføre Ordet, og Planten spirer frem og er endnu spæd. Se, sandelig siger jeg eder, Englene raabe til Herren Dag og Nat, og er rede og venter paa at blive udsendte for at høste Markerne; men Herren siger til dem: Opryk ikke Klinten, medens Planten endnu er spæd, at I ikke ogsaa skal oprykke Hveden: thi sandelig, eders Tro er svag. Lad derfor Hveden og Klinten vokse tilsammen, indtil Høsten er helt moden, da skal I først samle Hve-

den fra Klinten, og naar Hveden er indsamlet, se, da bliver Klinten bundet i Knipper, og forbliver paa Ageren til at opbrændes.«

»Atter siger jeg, lytter I, min Kirkes Ældster, som jeg har beskikket. I er ikke udsendte for at undervises, men for at lære Menneskenes Børn de Ting, som jeg har lagt i eders Hænder ved min Aands Kraft.

Og I skal undervises fra det Høje. Hellige eder, saa skal I blive begavede med Kraft, at I kan meddele, ligesom jeg har talet.«

»Og I skal gaa frem i min Aands Kraft, forkyndende mit Evangelium, to og to i mit Navn, idet I opløfter eders Røst, som med en Trompets Lyd, og erklærer mit Ord, ligesom til Guds Engle.« (Pagtens Bog.)

Vi er Sædemænd, som saar Sæd i alle Slags Jord uden at vide, hvad Résultatet vil blive. Vi er Sandhedens Budbærere, der saar, prædiker, underviser og samler. Vi har Herrens Kraft med os, og ved Hjælp af denne Kraft kan vi indplante Evangeliets Budskab i Menneskenes Hjerter. Vi faar eller skaffer os Anledning til at komme i Berøring med alle Klasser af Folket, rige og fattige, lærde og ulærde, Præster, Læger, Forretningsmænd, Landmænd og andre. Ingen vil sige, at vi et bange for at frembære vort Budskab til dette Folk, thi vi har alle gjort den Erfaring, at det er meget lettere for os at forsvare Evangeliets Sandheder, end det er at sidde stille og intet sige. Undertiden bliver vi saa interesseret i vort Budskab, at vi i Begejstring kaster os ind i Diskussioner, men Erfaring har lært os, at den Slags Diskussioner sjælden leder til Folks Omvendelse. De, som ønsker at diskutere med os, ønsker sjælden at lære. Vor ene store Hensigt er, som Mesteren siger, at gaa og undervise Menneskeheden. Det er vort Arbejde. Lære dem det vi ved er Sandhed. Naar Ældsterne forkynder Evangeliets vidunderlige Principper, og Folket ikke vil lytte dertil, da er det Folket, som taber derved.

Sædemanden, en Ordets Forkynder, der har faaet Myndighed fra Gud, planter Evangeliets Sæd i Menneskenes Hjerter, og ved mange Gange ikke, hvad Resultatet vil blive. I Tro og Haab arbejder vi, i Tillid til Herren, og naar en Sjæl bliver vundet, fryder vi os og føler os beriget. Selv om det var Paulus, som plantede, og Apollos, som vandede, var der ingen anden end Gud, der kunde give Vækst.

Fremgangen i vor Mission kan ikke maales ved Daabshandlinger, selv om det er vort store Hovedformaal. Evangeliet bliver forkyndt med saa megen Iver og Nidkærhed som nogensinde før, og nye Medlemmer bliver tillagt Kirken, ikke i store Skarer, men som Høstfolkene paa Marken søger at samle lidt her og lidt der, prøver vi at bringe nogle enkelte, oprigtige Sjæle til en Forstaaelse af Evangeliet. Lad os betragte en anden Del af vort Arbejde:» Og I skal gaa frem i min Aands Kraft, og blive begavet med Kraft.« (Pagtens Bog.)

Paa Grund af den Kraft som Missionærerne er i Besiddelse af, bliver de Syge helbredede, og Evangeliets aandelige Velsignelser bliver udgydt over os. Unge Missionærer lærer et nyt Sprog i Løbet af meget kort Tid, for at de kan være i Stand til at forkynde Evangeliet. Vore egne Søskende og Venner undres undertiden over, at en Missionær saa hurtigt kan finde sig til Rette i nye Forhold og med et nyt Sprog, men Missionæren kender selv den Kraft som ligger bag hans Fremgang.

Blot for at vise, at Guds Kraft er med os, vil jeg gerne fortælle nogle smaa Tildragelser, som har fundet Sted i de sidste faa Maaneder. I vil undskylde, om jeg nævner Broder Andersen og mig selv.

Der blev fortalt os, at et af vore Medlemmer var meget syg, og mange mente, at den syge Søster aldrig mere vilde genvinde sit Helbred. Broder Andersen og jeg gik for at besøge den syge Søster og se, om vi kunde hjælpe hende paa nogen som helst Maade. Da vi kom ind at Døren, faldt mine Øjne paa hende, og jeg kunde se, at Tilstanden var meget kritisk. Hun kunde kun hviske, men i sin svage Tilstand bad hun os dog om at velsigne noget Brød og Vand, saa at hun endnu en Gang kunde deltage i Nadveren. Hendes Bøn blev opfyldt, og derefter salvede vi hende med Olie og gav hende en Velsignelse. Under den Helligaands Inspiration blev Forjættelsen om Helbred og Sundhed givet hende. Der var nogle som tvivlede paa, at denne Velsignelse kunde gaa i Opfyldelse, men Herren anerkendte sine Tjenere og Præstedømmets Myndighed.

For nogle faa Søndage siden var denne Søster til Fastemøde, og hun bar sit Vidnesbyrd om Herrens Godhed.

For en kort Tid siden kom en af vore unge Søstre grædende til mig og bad mig om at komme og salve hendes

Bedstemoder. Omstændighederne gjorde, at jeg maatte gaa alene, da Broder Andersen ikke var til Stede. Da jeg kom frem, var den syge Søster helt bevidstløs og kunde hverken kende mig eller nogen anden som var til Stede. Jeg salvede hende straks med Olie, og bekræftede Salvelsen og ti Minutter efter faldt hun i Søvn.

For nogle faa Dage siden fik jeg den Indskydelse, at jeg atter skulde gaa og besøge denne Søster. Jeg fulgte min Indskydelse, og da jeg kom derhen, fandt jeg hende i store Lidelser. Hun bad om at blive salvet, og atter blev Herrens Kraft stadfæstet gennem Salvelsens hellige Ordinance, og Smerterne blev borttaget. Efter at Sygdommen og Feberen var forsvunden, havde Feberen efterladt en Virkning paa hendes Øjne. Dette, i Forbindelse med hendes høje Alder, gjorde at Doktoren udtalte, at hun vilde aldrig faa tilstrækkelig Kraft til at læse igen. Vor Søster tilkaldte atter Ældsterne, og Broder Thorup og jeg gik og salvede hende paa hendes Opfordring. Tre Timer senere kunde hun se bedre end hun havde gjort i mange Aar, og hun bærer i Dag et vidunderligt Vidnesbyrd om Herrens Barmhjertighed imod hende.

I har alle haft lignende Erfaringer, naar Herrens Kraft har været stadfæstet. Det er en Ting som er sikkert, og og det er at den Kraft som er lovet os, er i vor Besiddelse, saa længe vi helliggør os selv.

Se et Aar tilbage i Tiden, og tæl dine Velsignelser. Se den Fremgang du har gjort hos dig selv. Vi véd at den Tid vi har tilbragt her, har hjulpet os mere end den har hjulpet nogen som helst anden. Vi erholder meget mere Fordel ved at forkynde Evangeliet end de Folk vi forkynder det til.

Lad os erindre at vi er Sædemænd. Kan vi berige andre Folk med den Kundskab vi har erholdt? Vi maa erindre at den største er den som løfter de fleste Hjerter ved sin egen Tiltrækningskraft.

Lad os undervise med Flid, thi der er en Glæde som kommer ved at undervise i Evangeliet, naar vi kan undervise i Herrens Aand — thi der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver Forstaaelse, og at føle denne Inspiration giver en Glæde og Fryd som ikke kan beskrives.

Guds Aand er givet til os alle. Denne Aand maa ikke

hemmes. »O Herre, skab i mig et nyt Hjerte, og forny en stadig Aand inden i mig«. Nøglen til alt er: »Vær ydmyg, og Herren din Gud skal lede dig ved Haanden og give dig Svar til dine Bønner«.

Maa vi være i Stand til at beskytte os selv og vore Søskende mod den Ondes listige Snarer, Fristelser og Kræfter. Naar Jorden bliver gjort celestial, naar Zion bliver forløst, og de Hellige helliggjort, kan vi i det celestiale Zion faa en Arv til evig Besiddelse. Og det vil gøre vor Glæde, vor Lykke, vore Forventninger og vore Haab hele og fuldkomne.

»Tøver derfor og arbejder flittigen, at I kunne blive fuldkomne i eders Kald til at gaa ud blandt Hedningerne for sidste Gang, saa mange som Herrens Mund nævner, til at tilbinde Loven og forsegle Vidnesbyrdet, og berede de Hellige til Dommens Time der skal komme«. (Pagtens Bog).

FORÆLDRE, TAG BEDRE VARE PAA EDERS BØRN.

Af Apostel Reed Smoot.

Mødre og Fædre, jeg nærer Bekymring for vore unge Mennesker, paa Grund af de mange Fristelser, som de er udsat for. For 20 Aar siden tænkte vi, at der fandtes mange Fristelser — og det gjorde der ogsaa — men i Dag findes der mange, som vi aldrig har tænkt paa, og jeg tror, at de er endnu meget farlige end de vi i vor Ungdom var udsat for. Biografteatrene, f. Eks., tror jeg kunde være et virksomt Middel til at opdrage Menneskene, og i nogle Tilfælde er de det ogsaa. Jeg har ikke ofte været i et Biografteater, ja, i Virkeligheden havde jeg aldrig været i et saadant et, indtil for nogle Maaneder siden. Men i Løbet af de sidste Par Maaneder har jeg besøgt nogle, og jeg maa sige, at nogle af Forestillingerne var absolut upassende for unge Mennesker. Noget godt kan der ikke komme derfra. De Fortællinger der blev vist i Billeder, var af den Art, at ingen Fader eller Moder i vor Kirke vilde tillade, at de blev fortalt i deres Hjem. Sig ikke, at saadanne Ting ikke gør noget Indtryk paa vore unge Menneskers Sind. Før vi lader vore Sønner og Døtre gaa til saadanne Forestillinger, skulde vi som Forældre vide, hvad der bliver forevist. Jeg

indrømmer, at mange af de Forestillinger, der bliver givet, er gode og værdifulde, men mange, mange Stykker skulde aldrig blive forevist, specielt ikke for unge Mennesker. Jeg beder eder om at være forsigtige, og at vaage over eders Børn, thi de vil enten bringe sine Forældre store Glæder, eller store Sorger. Efter Guds Plan skulde hvert Ægtepar sætte Børn ind i denne Verden. Børn er dyrebare baade i Herrens og i Forældrenes Øjne. Jeg haaber blot, at alle de Sidste Dages Helliges Hjem vil være saaledes, at Børnene kan være i Stand til at have sunde Fornøjelser i Hjemmet, saa at de ikke bliver nødsaget til at gaa andre Steder hen. Jeg beder min Himmelske Fader, at han vil opvække det inderlige Ønske hos alle Fædre og Mødre i Israel, at de maa blive i Stand til at tage bedre Vare paa deres Børn. Vi maa forstaa, at der ikke vil gaa mange Aar, før disse Sønner og Døtre vil være Mænd og Kvinder, som maa overtage Ledelsen og Ansvaret for dette herlige Arbejde, og dersom de kan holde sig ubesmittet af Verdens Synder, vil de ogsaa kunde gøre det med Ære. Jeg ønsker at sige, at der aldrig har været nogen Mand eller Kvinde der har mistet deres Renhed og Dyd, uden at det har medført stor, varig Skade for dem, uanset hvor ydmygt de senere har søgt at gøre Bod derfor.

Spild ikke Livet med Frygt og Tvivl. Vær forvisset om at den rigtige Udførelse af denne Times Pligter vil være den bedste Forberedelse for de Timer eller Tider, som vil følge.

INDHOLD:

Pligten til at være med og udbrede Sandheden	461	Lektier for Børneklasser ..	470
Den danske Mission	463	Redaktionelt	472
Søndagsskolen	467	Missionæraanden	479
Menneskets Broderskab....	468	Forældre, tag bedre Vare paa eders Børn	483

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.